

ABAFÁY-DEÁK CSILLAG

Vízválasztó

Gyalog indultam az edzésre és közben lepergettem magamban tegnapi beszélgetésemet anyámmal. Keserűen kifakadt: nem telik nekünk igazi úszómedencére. Mondtam is apádnak, ezt a nejlon kacsauasztatót tüntesse el, tönkreteszi az udvart, egyébként is mindig elfolyik belőle a víz.

Jaj, vettem közbe, akkor engem nem találatok volna meg, meséld el, mama, még egyszer, hogy volt. Felsőhajtott anyám, már hallottad egy párszor, de elmondom. Egyik reggel kimentem a kertbe és a pancsolóban, mert így neveztem a műanyag medencét, egy rózsaszín fürdőkád, amilyenben a csecsemőket fürösztik, az úszott a vízen. Odarohantam. A kádban egy újszülött feküdt és sírt, azt hittem, álmodok. Nekünk se gyerekünk, se ilyen kádunk nem volt. Ruhástól másztam be a vízbe, ekkor felborult a kis kád, te kiestél. Mivel felkavartam a zavaros vizet, nem látalak és a sírásodat se hallottam. Félrenyomtam a kádat és megpillantottalak, ott pancsolnál a víz tetején, még mosolyogtál is. Gyorsan kiemeltelek, de te újból sírni kezdtél, és annyira ficánkoltál, hogy kicsúsztál a kezem közül, be a vízbe. Ott azonnal elhallgattál, nem kapálóztál, hanem úsztál, nyugodt mozdulatokkal. Mint egy sellő? Igen, mint egy igazi vízi tündér. Azóta is az vagy nekünk.

Feleltem a kezem, nem látom, hogy uszonyaim lennének, szóltam. Anyám elmosolyodott, megfogta mindkét kezem: járj rendszeresen az edzésekre, ússz és... De én nem szeretem az uszodát, az egy cement akvárium. Anyám elengedte a kezem: az edződ szerint, ha nem különködsz, sokra viheted, bajnok lehetsz. Újból közbevágta, nem kedvelnek a csapattársaim, szerintük nekem túl könnyen mennek a gyakorlatok, többet bírok a víz alatt lenni, mint ők, az orromra se teszem rá a csipeszt, nem hiszik el, hogy nem megy az orromba a víz, biztosan azt képzelem, a nélkül szebb vagyok. Ha valamelyik figurába, a szinkronba hiba csúszik, rám kenik. Tegnap hallottam az öltözőben, rólam beszéltek, nem látták, hogy beléptem, Évi, a csapattársam mondta, rövidesen lemegy a csillagom, mert hízni kezdtem, ő már látja, olyan leszek, mint egy bálna, az országos versenyt még megcsináljuk együtt, aztán nem leszek alkalmas a folytatásra, hiába becéz engem az edző sellőnek. Anyám megint megfogta a ke-

zem: ne törődj ezekkel, lányok között van irigység, rivalitás, méghogy bálna, és nevetni próbált.

Edzés után vizsgálgattam magam a tükörben, de semmi bálnásat nem észleltem magamon. Még vizes volt a testem a zuhanyozástól, és ahogy az ablakon át rám sütött a nap, úgy tűnt, mintha a bőrömön szivárványos pikkelyek csillognának. Hátrébb léptem, akkor ez már nem látszott. Sima a bőröm, mint a bálnáé, nevettem. Bejöttek a lányok, ők is nevettek, de amint megláttak, abba hagyták. Szó nélkül öltöztem fel. Távozáskor csak annyit mondtam, akkor a holnapi győzelemig. Éva utánam szólt, ne gondold, hogy rajtad múlik. Másik két csapattársam gúnyosan nevetett. Hiába léptem ki a levegőre, súlyosnak, szinte bálnának éreztem magam, aki csak csúszkál a szárazföldön.

A verseny előtt az edző emlékeztette csapatunkat, az utolsó próbán tökéletes volt a mozgások összhangja. Ezt kell megismételniünk és megvan a győzelem, a bajnokság. Már a bevonuláskor nehezen tartottam a ritmust, nem tudtam a zenére se koncentrálni, lépni. A koreográfia szerint harmadikként kellett volna beugranom a vízbe, de nem bírtam megállni a szárazföldön, mintha nem is a lábam vinne, máris a víz alatt voltam. Senki se ugrott be utánam, kiabálások foszlányát hallottam, a zene is elhallgatott. Nem kellett úsznom, sodort a víz, elengedtem magam, még hallottam az edző kiáltását, hova tűnt, hova tűnt, miért engedik le a vizet, de én akkor már messze jártam. Éreztem a sós víz illatát, a testem megkönnyebbült.